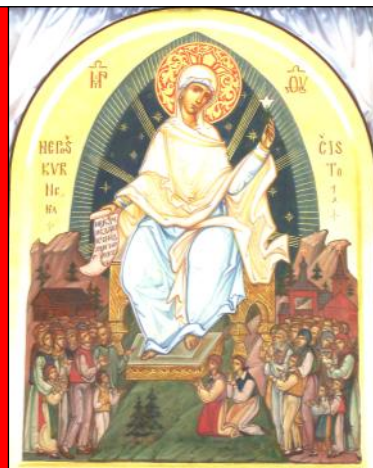

LITMANOVSKÉ ZVESTI č. 11

Aktuality z pútnického miesta - z Hory ZVIR

Január - Február 2013

Milí pútnici, milí čitatelia elektronickej podoby našich Zvestí, všetci Bohom milovaní bratia a sestry v Kristovi.

Do skracujúcich sa jesenných dní vstúpilo na Horu Zvir v prvých zimných dňoch vianočné Svetlo pri polnočnej svätej liturgii. Slúžil ju o. Marcel Písio pre takmer dvesto pútnikov v úžasnej duchovnej atmosfére i prírodnej scenérii. Nechýbali ani poľskí pútnici, ktorí si zvolili cestu cez nočný les.

Nový kalendárny rok sme na Zvire nevíťali strieľaním, ale polnočnou svätou liturgiou a eucharistickým požehnaním. Slúžil ju o. Vasil Kindja opäť pre takmer dve stovky pútnikov - aj spoza hraníc Slovenska.

Malé púte po prvom piatku v decembri, januári a februári každý rok rotujúco slúžia kňazi zo Zviru. V decembri to bol o. Písio, v januári o. Kindja a vo februári o. Janičko.

Na sviatok Zjavenia Pána sa už tradične svätí „jordanová voda“ na potoku pod Horou Zvir. O. Janičko svätil vodu v krásnom duchovnom a prírodnom ovzduší.

Pravidelné mesačné obnovy na Zvire vedú striedavo o. Písio a o. Kindja.

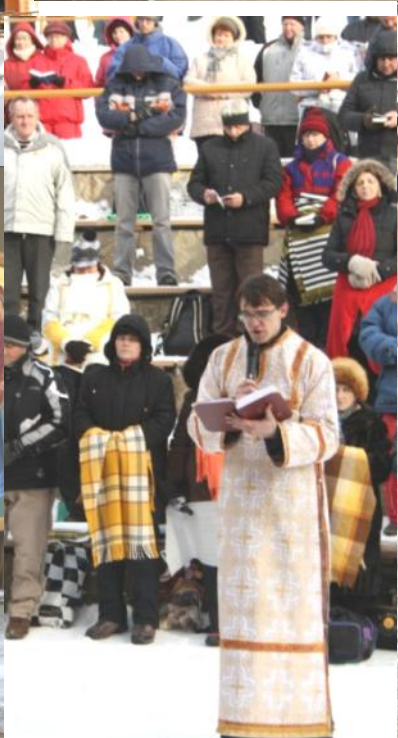
V júni, na podnet jedného mladého muža, vznikla na Zvire otvorená modlitebná skupina. Potvrdil ju svojim požehnaním otec arcibiskup a metropolita Ján Babjak v septembri 2012. Každý štvrtok večer od 18:45 sa modlíme dva sv. ružence, rozoberáme katechizmus katolíckej cirkvi a adorujeme. Pozývame k spoločnej modlitbe všetkých záujemcov.

o. Vasil Kindja

Vítanie nového kalendárneho roka

6. január 2013

Myšlienky z januárovej duchovnej obnovy

V Krakovskej diecéze putoval po farnostiach obraz Milosrdného Ježiša. Do mnohých farností pozývali za kazateľa pomocného biskupa Grzegorza Ryša. Z nahrávok jeho kázni vznikla kniha s názvom Skandal miłosierdzia. Z tejto knihy použil o. Vasil Kindja pri duchovnej obnove na Zvire 12. 1. 2013 nasledujúce myšlienky.

Škandál milosrdenstva

„Blahoslavení milosrdní, lebo oni dosiahnu milosrdenstvo.“

Milosrdenstvo je škandál. Aj keď ho sami očakávame, iným nedávame právo na milosrdenstvo. Pýtame sa dokonca nie na to, prečo milosrdenstvo, ale „prečo pre toho parchanta“ a „prečo zadarmo“. **Prečo je Boh milosrdný voči niekomu, kto si to nezaslúži?** Spravodliví trpia a hriešnikom sa darí. Zle Pán Boh zostavil tento svet...

Robíme súd nad bližným aj nad samým Pánom Bohom. Preciedzame komára, ale sami prehltáme ľavu. (Porov. Mt 23,24). Neuvedomujeme si, že to my budeme súdení. „Akou mierou meriate, hovorí Ježiš, takou sa aj vám odmeria (...) Pokrytec! Odstráň najprv brvno zo svojho oka...“ (Mt 7, 2.5) Miera Božieho súdu môže byť len jedna, taká, ktorá je v súlade s tým, čo o nebeskom kráľovstve hovorí Ježiš v ôsmich blahoslavenstvách: „Blahoslavení milosrdní, lebo oni dosiahnu milosrdenstvo“ (Mt 5, 7).

Buď budeme milosrdní alebo zatratení. Je to jediné z blahoslavenstiev, ktoré nemá inú mieru ako samo seba: **milosrdenstvo za milosrdenstvo. My si však volíme spravodlivosť. Zdá sa nám, že sme ju spoznali, osvojili a vieme ju vymerať.** To je klamstvo, ktorým vodíme sami seba za nos. Ak v nás panuje spravodlivosť – myslíme si, zvedení pýchou – načo potom Boh, načo vtelenie, smrť a zmŕtvychvstanie Ježiša?

Našu duchovnú citlivosť zviazala katechizmová formulka o Bohu ako „spravodlivom sudcovi, ktorý dobro odmeňuje a zlo tresce“. **V našej mysli prevládli kategórie trhového myslenia.** Sv. Mikuláš – jedna z najkrajších postáv ľudského milosrdenstva v kresťanstve – sa stal niekým, kto prináša dar slušným alebo palicu neslušným. Je to veľké sfaľšovanie tejto postavy. Mikuláš, skôr, než sa stal biskupom, vhodil trom prostitútkam po hrudke zlata. Ale **nie preto, že boli slušnými dievčinkami.** Nečakal, až kým sa obrátia a pôjdu dobrou cestou. Svätec vedel, že iba keď pomôže týmto dievčinkám – takým, aké sú – dá im šancu na to, aby sa zmenili. Zlato zobrali, ako veno a vďaka tomu si mohli nájsť manželov.

Mikuláš nebol úplne spravodlivý, lebo podľa spravodlivosti by dievčatkám neprináležalo nič. Bol milosrdný. Rozdiel spočíva v tom, že **cez spravodlivosť sa človek nezmení,** spravodlivosť je satisfakciou pre toho, kto ju vymeriava. **Milosrdenstvo je nato, aby dalo človekovi šancu zmeniť sa.** Spravodlivosť je vyrovnávanie sa s minulosťou, milosrdenstvo je kresťanská nádej do budúcnosti. *Vlastný a skutočný význam milosrdenstva - písal Ján Pavol II. v Dives in Misericordia - nespočíva iba v tom, že nejaké, čo aj najbystrejšie a veľmi súcitné oči zbadajú dajaké mravné, fyzické alebo telesné zlo; lebo opravdivá a vlastná povaha milosrdenstva sa prejavuje tým, že si váži, udržuje a vyslobodzuje dobro zo všetkých foriem zla, ktoré sa vyskytujú vo svete a v človekovi (6).*

Nikto nie je stratený, lebo **Boh nerozdáva cukríky dobrým slušným deťom, ale dvíha nahor tých, ktorí sa dotkli dna.**

Februárová malá púť

Myšlienky z februárovej duchovnej obnovy

Na prahu Veľkého pôstu zvolil o. Marcel Písió na februárovú duchovnú obnovu na Zvire 9. 2. 2013 tému **Pôst a modlitba**. Vyberáme z myšlienok tejto obnovy:

Zmysel pôstu

Keďže človek je duša a telo, nič by neosožilo, keby sme si predstavovali náboženstvo ako niečo čisto duchovné – jednoducho povedané: aby sa duša mohla angažovať, potrebuje činy, postoj tela. Pôst je vždy podporený modlitbou a slúži ako výraz poníženosti pred Bohom – postiť sa je toľko ako uponiť svoju dušu. Pôst teda nie je nejaký asketický výkon, nesmeruje k tomu aby sa dosiahol nejaký stav psychologickkej alebo náboženskej exaltácie, nejakého tranzu – aj keď z iných náboženstiev sú také snahy, ale s uponížením duše pred Bohom to nemá nič spoločné. V biblickom súvisi, keď sa človek po celý deň zrieka jedla a pritom pokladá jedlo za Boží dar, toto odrieknutie je náboženským gestom, ktorého pohnútky treba presne pochopiť.

Pôstom nedonútime Boha urobiť to, čo chceme. Pôst má meniť nás a nie Boha. Má byť robený v duchu pokory a v radostnom postoji. „A keď sa postíte, nebuďte zamračení ako pokrytci. Znetvorujú si tvár, aby ľudia videli, že sa postia. Veru, hovorím vám: Už dostali svoju odmenu. Keď sa ty postíš, pomaž si hlavu a umy si tvár, aby nie ľudia zbadali, že sa postíš, ale tvoj Otec, ktorý je v skrytosti. A tvoj Otec ťa odmení, lebo on vidí aj v skrytosti.“ (Mt 6, 16-18)

Počas pôstu si mnohí veriaci dávajú rôzne predsavzatia, ktoré sú pre nich znakom pokánia, a ktoré sú obvykle spojené s nejakou námahou. Mali by sme si vybrať taký pôst, ktorý bude pokáním pre nás, a nie pre tých, ktorí sú okolo nás. Čo takto postiť sa od nedostatku času a pozornosti voči najbližším, alebo napríklad postiť sa od zlej a mrzutej nálady, alebo postiť sa od nedostatku úsmevu a srdečných slov, postiť sa od prejavov hnevu a urazenosti. Nie mračiť sa a vykrúcať hlavou od škŕkania v bruchu, ale usmiať sa a „vykrútiť“ hlavou tam, kde je vhodné zamerať našu pomáhajúcu pozornosť. Vyberme si taký pôst, ktorý nebude pokáním pre tých okolo nás, ale pre nás, a ktorý bude pre nich radosťou...

Je pôst to isté čo **pokánie**? Stačí sa postiť a potom si „odfajknúť“ že úloha je splnená? Čo potrebuje človek k tomu, aby sa dal okrem pôstu ešte aj na pokánie?

Pokánie je zmena života k lepšiemu. Na cestu pokánia určite nevykročí ten, kto je presvedčený o tom, že je úplne dokonalý, a že žiadnu zmenu nepotrebuje. Takýto človek obvykle očakáva, že zmeniť by sa mali tí druhí, ved' predsa ich „nedokonalosť“ je to, čo ničí jeho šťastie. Skúsenosť nás učí, že tí okolo nás sa obvykle začnú k lepšiemu meniť až vtedy, ak my sami začneme so sebou niečo robiť. Na cestu pokánia nevykročí ani ten, kto si síce uvedomuje, že nie je dokonalý, ale je presvedčený o tom, že sa zmeniť k lepšiemu nedokáže. Počul som vyjadrenie jedného človeka, ktorý to zhrnul takto: „Takého si ma Bože stvoril, takého ma máš!“

Pokánie, obrátenie - musíme najprv vedieť **čo tomu predchádza**. Kým si nie som vedomý čohosi čo je zlé v mojom živote – nepotrebujem nápravu. Kým neuznám, že ma ničí hriech – nepripustím myšlienku na pokánie a na obrátenie.

KKC 1487 Kto zhreší, uráža Božiu česť a jeho lásku, svoju dôstojnosť človeka, ktorý je povolaný, aby bol Božím synom a dcérou a poškodzuje duchovné zdravie Cirkvi, ktorej každý kresťan má byť **živým stavebným kameňom – máš budovať cirkev – spoločenstvo okolo seba... Hriech má celospoločenský charakter a tým, že hrešíš, ničíš celé spoločenstvo – rodinu, priateľov...všade kam prídeš vnášaš rozdelenie, lebo toto je znakom hriechu a poslaním diabla - rozdeľovať**.

Modlitba

Človek dneška sa cíti, aj napriek množstvu informácií a možností komunikovať, opustený. Jednoducho potrebuje osobný vzťah presahujúci ľudské možnosti, potrebuje nadprirodzenú lásku, túži po božstve.

Výsledkom toho je, že veľmi veľký úspech majú mnohé sekty a východné náboženstvá v ich mnohotvárnej podobe. Človek hľadá niečo nové. Aj v samotnej Cirkvi sa niekedy, možno až príliš, na úkor vlastného obradového dedičstva a tradície otcov, umelo presadzujú niektoré nové spôsoby, cudzie našim tradíciám, obzvlášť východnej.

Ak kresťanská modlitba je akýmsi dýchaním našej zbožstenej prirodzenosti, (trichotomia – telo, duch a duša) je možné dať iba jej približné definície, založené na ľudskej skúsenosti. Jej hlboká prirodzenosť a samotná možnosť sa ukazuje iba tomu, kto vojde do tejto svätyne.

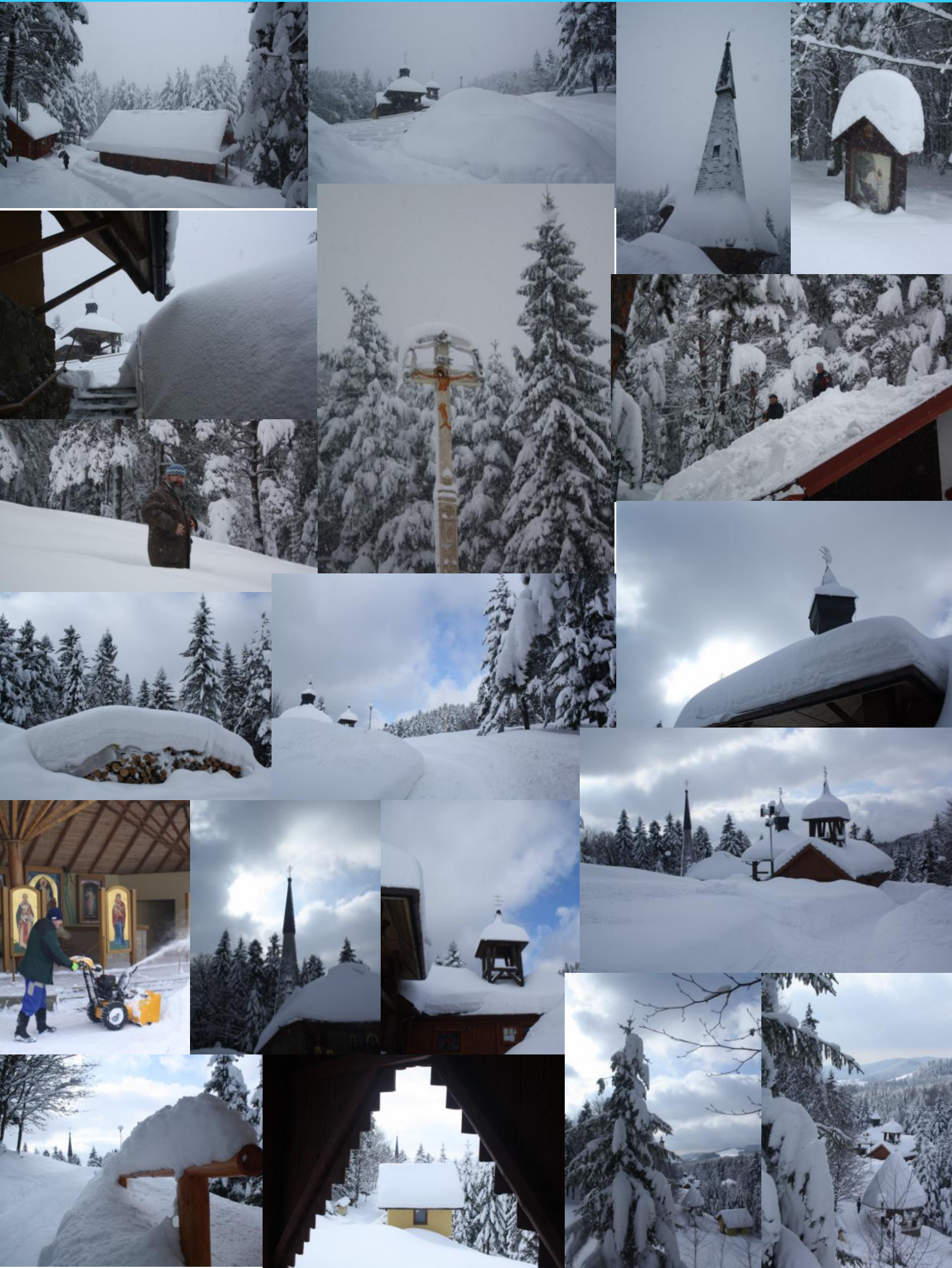

Jedným zo svedkov kresťanského chápania modlitby na začiatku 4. storočia je významný cirkevný otec sv. Efrém Sýrsky: *„Modlitba – veľká zbraň, neoslabujúce útočisko, nikdy sa nemiňajúce bohatstvo, pokojný prístav, základ pokoja; modlitba je koreň, prameň a matka tisícich milostí. Ona je silou samotného Kráľovstva.*

Nie je nezvyčajné, že ak ten čo nosí čelenku (vysokopostavený a bohatý človek), trpí horúčkou, leží na smrteľnej posteli spaľovaný ohňom a pri ňom stoja lekári, telesná stráž, sluhovia, vojvodcovia, no umenie lekárov, ani prítomnosť priateľov, ani posluhovanie členov rodiny, ani hojnosť liekov ani drahé nástroje, ani množstvo peňazí, ani nijaká iná ľudská činnosť nie je schopná poľaviť jeho chorobe. No ak príde niekto, kto má nádej k Bohu, a iba sa dotkne tela a pomodlí sa nad ním čistú modlitbu, tak všetok telesný neduh odíde. A čo nebolo schopné urobiť bohatstvo, množstvo posluhujúcich, skúsenosť a veľkosť panstva, to nezriedka urobí modlitba jedného biedneho a chudobného.“

Svätý Efrém, so svojou charakteristickou obrazotvornosťou pokračuje: *„Iba modlitba konaná dlho, s boľavou dušou a pozorným umom, len taká modlitba vystupuje do neba. Ako voda, pokiaľ tečie po rovine a pohybuje sa širokým priestorom, nedvíha sa do výšky, ale keď ruky vodohospodárov prehradia dole jej tok, obmedzená sa zastaví a zdvihne dohora rýchlejšie ako strela: tak aj ľudský rozum sa rozlieva a rozsiera, kým disponuje veľkou voľnosťou; keď ho okolnosti budú utláčať nadol, vtedy v tej krásnej tiesni vysiela do neba čisté a zvrúcnené modlitby.“*

Tohtoročná februárová scenéria na Zvire

Litmanovský chrám sv. Michala archanjela

Foto:
František Arendáč, o. Vasil Kindja, Michal Petriľák,
internetové stránky.

Obsahovo a technicky spracoval:
o. Vasil Kindja

Text neprešiel jazykovou úpravou.